

LAIVAS

No. 44. Metai V

Spalio (Oct.) 31, 1925



LTSR valet.
respublikinė
biblioteka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by "Draugas," Publishing Co.

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

"DRAUGAS" PUBLISHING CO.,

2334 So. Oakley Avenue

Chicago, Illinois

XXII SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

L e k c i j a .

PILYP. 1, 6-11.



BROLIAI: Pasitikiu, kad tas, kurs pradėjo jūmyse tą gerą darbą, tobulins jį iki Jėzaus Kristaus dienai. Taip man ir teisinga apie jus visus manyti, nes aš turiu jus širdyje, jus, kurie visi ir mano kalėjime ir evangelijos gynime ir patvirtinime esate mano džiaugsmo draugai. Nes Dievas yra man liudytojas, kaip aš jūsų visų trokštu giliausioje Jėzaus Kristaus meilėje. To aš ir meldžiu, kad jūsų meilė labiau ir labiau gausintųsi žinojimu ir visokiu išmanymu, kad jus brangintumėte geresnius dalykus, kad butumėte nesutepti ir nepeiktini Kristaus dienai, pilni teisybės vaisiaus per Jėzų Kristų Dievo garbei ir gyriu.

E v a n g e l i j a .

MATO 22, 15-21.



ANUO metu parisėjai nuėję padarė tartį sugauti į šnekoie. Jie siuntė pas jį savo mokytinių su Erodo šalininkais ir sakydino: Mokytojau, mes žinome, kad tu tiesakalbis ir mckini Dievo kelio tiesoje ir nēvienu nesirupini, nes nežiuri žmonių asmens. Pasakyk tat mums, kaip tau rodėsi: valia ducti ciesoriui mokestį, ar ne? Bet Jėzus, pažinęs jų nedorumą, tarė: Kam mane gundote, veidmainiai? Parodykite man mokesčio pinigą. Jie jam padavė denarą. Jėzus jiems tarė: Kieno tas paveikslas ir parašas? Jie jam sako: Ciesoriaus. Tuomet jis jiems tarė: Atiduokite tat kas ciesoriaus ciesoriui ir kas Dievo Dievui.

MALDA SPALIŲ MĖNESYJE.

(Meldžiant Motinėls Marijos palaimos.)

Laimink savo vaikelį, Motinėle Marija, kuomet iš ryto aukoju savo širdį Tėvui, meldamas pagalbos dienos užsiėmimuose.

Laimink savo vaikelį, Motinėle Marija, tarp darbų, savo pareigų ėjimo, nuo vieno užsiėmimo iki kitam ir ištisą dieną kiekviename reikale.

Laimink savo vaikelį, Motinėle Marija, kuomet pagundos ir nuovargis žiauriausiai terioja

mano sielą, kuomet kentėjimų taurė stojasi prieš mane — tepažadina mane Dievo Meilė prie savęs.

Laimink savo vaikelį, Motinėle Marija, kuomet rengiuos vakare pasilsėtu, kad ant rytojaus su atnaujintomis jėgomis galėčiau keliauti į dangiškąją laimę.

Laimink savo vaikelį, Motinėle Marija, kad tavo palaima galėtų buti su manim naktį ir dieną, ramybėje ir nuliudime, darbuose ir poilsyje, sveikatoje ir ligoje, gyvenime ir mirtyje, laikinai ir amžinybėje.



Visų Šventė.



Mūsų žymiausias dainius Maironis vieną savo kurinių užvardino “Per skausmą į garbę”. Tai puikus trimis žodžiais žmogaus gyvenimo aptarimas. Iš tiesų, tasai žmogaus gyvenimas yra vien iš skausmų ir džiaugsmų nupintas. Be skausmo nėra džiaugsmo, be tikslo nėra garbės; be kryžiaus nėra laimės, be erškėčio nėra vainiko. Šitai taisyklei nėra išimčių.

Mūsų Išganytojas, Amžinojo Dievo Sunus, savo gyvenimu irgi neteikė išimties. Jisai priėmė tą “skausmų taurę” visame josios pilnume. Šitą tiesą Išganytojas patikrino paklausimu savo dviejų mokinių, einančių Velykų ryte į miestelį Emaus: — “Argi nereikėjo, kad Kristus tai kentėtų ir taip įeitų į savo garbę?” (Luk. 24, 26). Žmogus, norėdamas įgyti tos amžinos laimės, turi sekti savo Išganytoją. Tasai gi sekimo kelias yra erškėčiais klotas. “Jei kas nori eiti paskui mane, sako Išganytojas, teišsižada pats savęs, tegul kasdien neša savo kryžių ir teseka mane”. (Luk. 9, 23).

Nė vienas karo vadas nebuvo išanksto apvainikuotas; reikėjo daug vargo pakloti ir pasiaukojimo pareikšti, kad priešas pergalėti. Pirklys nerado užkasto turto; diena iš dienos, skatikais skaičiuodamas, jisai sukrovė savo turto. Joks žmogus negimė mokytu; anksti keldamas — vėlai guldamas jisai sunkiu mokslu praskynė sau taką į šviesesnę ateitį. Lygiai, niekas viena diena neliko šventu; savęs atsižadėjęs,

kasdien nešė savo sunkų kryžių ir sekė savo Išganytoją.

Žmogus, norėdamas šventu palikti, turi vengti bloga ir daryti gera. “Ištikrųjų, ištikrųjų, sakau jums, jei kviečių grudas nekris į žemę ir nebus apmiręs, jis pasilieka vienas; jeigu gi jis bus apmiręs, jis neša daug vaisiaus. Kas myli savo gyvybę, tas praras ją, ir kas nenkenčia savo gyvybės šiame pasaulyje, išlaikys ją amžinajam gyvenimui”, (Jon. 12, 24-25), sako mūsų Išganytojas. Reiškia grudas pirma turi būti įmestas žemėn ir tenai suputi; žiemą dengiamas sniegu, pavasarį sproginamas lytumi ir vasarą brendinamas saule tiktai rudenyje teikia gausingo vaisiaus. Panašiai ir žmogus turi numirti savo kuno troškimams ir pageidimams; jisai savo gyvenime turi patirti karšta ir šalta, įvairių nemalonių nuotikių, vargų ir skausmų, kad galėtų įgyti išganyto vaisiaus — Dievo malonės. Ne veltui šv. Paulius Apaštalas sako: “Jei draug mirėme, draug busime ir gyvi; jei draug kentėsimė, draug ir viešpatausime”. (2 Tim. 2, 11-12).

Neužtenka vien vengti bloga, bet reikia ir gera daryti. “Pasilikite manyje ir aš jūmyse, žadina Išganytojas, kaip vynmedžio šakelė negali nešti vaisiaus pati savaime, jei nepasilieka vynmedyje, taip ir jūs, jei nepasiliekate manyje. Aš vynmedis, jūs vynmedžio šakelės. Kas pasilieka manyje ir aš jame, tas neša daug vaisiaus, nes be manęs jūs nieko negalite padaryti.” (Jon.

14, 4-5). Kiekvienas žmogus turi būti gyva šakele, gaivinama to Vynmedžio malonės ir nešina gausiais savo darbų vaisiais. Negana vien tikėti, bet savo tikėjimas reikia puošti gerais darbais, nes "tikėjimas be darbų yra miręs." (Jok. 2, 26).

Žmogus garbę pasiekti tegali per skausmus. Štai kodel Išganytojas palaimintais vadina visus, kurie savo gyvenime siekia dorybės ir kantriai nukentčia visokius skausmus. Beturčiai dvasioje, romieji, liudintieji, alkstantieji teisybės, gailstingieji, nesuteptos širdies, taikieji, persekiojamieji, keikiamieji — visi turi džiaugtis ir linksmintis, nes jų užmokestis yra gausus danguje. (Mat. 5, 12). Šv. Paulius Apaštalas sako: "Aš laikaus tos nuomonės, kad šio laiko kentėjimai negali lygintis su busimąja garbe". (Rom. 8, 18).

Kas gi yra toji amžinoji garbė, kurios taip sunku pasiekti ir kuri savo prakilnumu nuslopina net ir didžiausius šito gyvenimo vargus? Šv. Jonas Apaštalas savo Apreiškime aprašo tos amžinos garbės šešėlį sekančiu budu: "Aš, Jonas, mačiau šventąjį miestą, naująją Jeruzalę, nužengiančią iš dangaus nuo Dievo, pasirengusią kaip sužiedotinė, papuoštą savo sužiedotiniui. Aš girdėjau didelį balsą iš sosto tariant: štai Dievo padangtė su žmonėmis, ir jis gyvens su jais; jie bus jo tauta, ir pats Dievas bus su jais jų Dievas. Dievas nušluostys nuo jų akių kiekvieną ašarą; mirties daugiau nebebus, nei dejavimo, nei šauksmo, nei skausmo, nebėbus daugiau; nes kas buvo pirma, išnyko."

(Apr. 21, 2-4). "Jie daugiau nebealks ir nebetroks, jų neištiks saulė, nė jokia kaitra... Dievas nušluostys nuo jų akių kiekvieną ašarą" (Apr. 7: 16, 17). Kiek laimės ir džiaugsmo tuose žodžiuose.

Pasibaigs vargai, nurims skausmai, nudžius žmonių ašaros. Visų kraštų, tautų ir kalbų skirtumas išnyks — visi bus apvainikuoti amžina garbe, kurią šv. Jonas Apaštalas štai kaip aprašo: Aš mačiau didelę minią, kurios niekas negalėjo suskaičiuoti, iš visų tautų, giminių, kuopų ir kalbų; jie stovėjo ties sosto ir Avinėlio akyvaizdoje, apvilkti baltais rubais, ir palmės buvo jų rankose." (Apr. 7, 9). Baltas rubas reiškia jų skaistybę. Jų tarpe esama nusidėjėlių, gal ir didelėmis nuodėmėmis susitepusių; bet tas visas nuodėmes nuplovė Avinėlio krauju — atgailoje, skaistykloje atkentė ir šandie viešpatauja danguje. Palmė yra pergalės ženklas. Jie pergalėjo savo priešus — savo kuną, pasaulį ir piktąją dvasią — ir dabar puošiasi palmėmis.

Šventieji yra laimingi, pasiekę savo galutiną tikslą — šlovinti Viešpatį Dievą amžinai danguje. Jie be pertraukos šaukia: "Palaiminimas, garbė, išmintis ir dėkojimas, pagarba, galybė ir stiprybė mūsų Dievui per amžių amžius. Amen." (Apr. 7, 12). Šitas vaizdas teikia ir mums vilties laimėti amžinos laimės. Tiesa, mes patys negalime josios pasiekti, bet Dievo malonės padedami — pasilikdami gyvomis to Vynmedžio šakelėmis, mes tvirtai galime siekti savo galutiną tikslą — būti šventais.

J. N.

MIRŠTANČIŪJŲ IŠGANYMAS.

Maldos Apaštalytės intencija Lapkričio mėn.
1925 m.

Šv. Tėvo Pijaus XI patvirtinta ir jo palaimi-
nimu apdovanota.

Mirštantieji.

“Per vieną žmogų nuodėmė įėjo į pasaulį, ir per nuodėmę mirtis,” (Rom. 5, 12). Todėl “žmonėms skirta vieną kartą mirti” (Žyd. 9, 27). Ir tikrai per mirtį “žmogus eina į savo amžinasties namus” (Pamoksl. 12, 5). Toji aiškiausiai matoma tiesa, kad visi žmonės ir mes kada nors turėsime mirti, perima mus rimtesnėmis mintimis. Šimtai tūkstančių žmonių kasdien miršta. Jų skaičiuje ir mes atsirasime. Svarbi yra pačios mirties valandėlė. Nuo jos priklausoma visa mūsų amžinoji laimė. Nes kuriame stovyje atras mus mirtis, tokiaime stovyje ar malonės, ar amžino atmetimo stovyje ir pasiliksimė. Išganytojas todėl mus persergsti: “budėkite ir jus pasirengę, nes tą valandą, ku-

rios jus nežinote, žmogaus Sunus ateis” (Mt. 24, 44).

Pageiba mirštantiems.

Pageibėti mirštantiems galime įvairiu būdu. Jeigu prie mirštančio asmens esame, — pasirupinkime, kad mirtų susitaikęs per gerą išpažintį su Dievu, priėmęs šventus Sakramentus.

Už visus-gi kitus mirštančiųjų tūkstančius aukokime šį mėnesį savo maldas, kentėjimus, pasninkus ir kitus gerus darbus su intencija pelnyti mirštantiems atsivertimą atgailos, su Dievu susitaikinimo malonę.

Nepamirškime taipgi savo maldose ir jau mirusiųjų sielas, lig laikui skaistyklės kentėjimuose sulaikytas. Bu kime gailestingi, nes Viešpats žada tokiems ir savo gailestingumą parodyti.

BRANGUS LAIKAS.

Kiekviena valandėlė yra žingsnis į amžinybę. Kiekvienoje valandoje mes artinamėsi prie savo amžino gyvenimo. Kiekviena diena yra turtų išdas, kame galime užsitarnauti amžinos laimės. Kaip aš praleidau šią dieną? šią valandą? šią minutę?

Visa, kas geriausia, atiduok kitiems; kas blogiausia — sau pasilik. Įsitiek visokiais nepatogumais, noriai suteikdamas kitiems patogumo. Visi kiti yra šventi; tu gi tikrai nusidėjėlis, kuris nori būti šventu.

Emaus — Atsitiko, kad sėdėdamas su jais prie stalo, Jis ėmė duonos, laimino, laužė ir jiems davė. Dabar jų akys atsivėrė ir jie pažino Jį, bet Jis pražuvo iš jų akių. Tuomet juodu kalbėjo vienas kitam: argi mūsų širdis nebuvo užsidegus mummyse, kuomet Jis kalbėjo kelyje ir aiškino Raštą? (Luk. 24, 30-32).

Išsižadėjau didelių pasaulio daiktų iš gilios Jėzaus meilės, Kurį numylėjau ir Kuriame sudėjau savo visą viltį.

Aš jums palieku ramybę, duodu jums savo ramybę; ne kaip pasaulis duoda, aš jums duodu. Tegul jūsų širdis nenusigąsta ir tenebijo (Jon. 14, 27).

Aš tikrasis vynuodis, ir mano Tėvas vynininkas. Kiekviena vynuodžio šakelė manyje, nenešančią vaisiaus, jis atima, ir kiekvieną, kuri neša vaisiaus, jis apvalo, kad neštų daugiau vaisiaus... Pasilikite manyje ir aš jumyse. Kaip vynuodžio šakelė negali nešti vaisiaus pati savaime, jei nepasilieka vynuodyje, taip ir jus, jei nepasiliekate manyje. Aš vynuodis, jus vynuodžio šakelės. Kas pasilieka manyje ir aš jame, tas neša daug vaisiaus, nes be manęs jus nieko negalite padaryti... Pasilikite mano meilėje. (Jon. 15).



ATGAILA.



(MINTYS MĄSTYMIUI).

Pastaba. Tiesos, kurias ligšiol mąstėme, darė mums be abejo smarkaus įspūdžio. Lyg tamsūs debesys stovėjo jos mūsų sielos horizonte, ir per tuos debesis veizdėjome Dievo teisingumo žaibus. — Dievo teisingumas vien tik mąstomas turėtų mūsų sielą prislėgti. Tuo tarpu ne tas yra tikslas šių mąstymų. Ne dvasią prislėgti, bet ją pakelti — štai ko siekiame.

Mąstysimė tad apie tą vilties žvaigždę, Dievo gailingumą; kuris apsiereiškia maloningu dovanojimu atgailą darančiam nusidėjėliui.

Evangelijose ir Apaštaly Darbuose turime pačios Šventosios Dvasios užrašytus tris ryškiausius paveikslus, kurie vaizdžiai piešia mums iš vienos pusės Dievo gailingumą, iš kitos teikia gražų tikros atgailos pavyzdį. Tai yra: Šv. Marija Magdalena (Lk. 7, 36-50), Šv. Petras (Mk. 14, 54) ir Šv. Paulius (Ap. Darb. 9, 1-19).

IŽANGIAMASIS PUNKTAS. — Įsivaizduok gyvai vieną iš tų trijų didžiųjų atgailuotojų, kai jie Dievo gailingumo paliesti daro atgailą.

2. IŽANGIAMASIS PUNKTAS. — Prašyk Dievo malonės, idant ir tu sugebėtumėi eiti jų pėdomis.

I. PUNKTAS. — Šv. Marijos Magdalenos Atgaila.

1. Marijos Magdalenos nuodėmingas gyvenimas. Dvi dovanos be Dievo baimės pasidaro mūsų sielai pavojingos. Yra tai turtai ir kuno grožis. Turtai lepina mus ir kelia mus į puikybę, atidaro kelią daugeliui kenksmingų geidimų. "*Kas pasitiki turtais, nupuls*". (Patarl. 11, 28) Grožis žadina tuštybę ir norą patikti pasauliui. Marija Magdalena buvo graži ir turtinga. Ir tai davė jai progos sunkiai nusidėti. Ji įpuolė į kuniškų geidimų bedugnę ir pasidarė vieša nusidėjėlė. O su kuno nuodėmėmis eina visa kitų nuodėmių virtinė: tuštybė, puikybė, pavydas, tinginystė, rustybė, lepumas. Evangelija pažymi, kad iš Marijos Magdalenos buvo išvaryta septyni velniai.

2. Marijos Magdalenos atgaila. Kas gi būtų buvę su Marija Magdalena, jei Dievo gailingumas nebutų maloningai pažvelgęs į ją? Bet Dievas pasigailėjo paklydusios avėlės. Kaip

arelis, kuris ne iškarto, bet darydamas vis siauresnius ratus aplink savo grobį, galop staugia puola jį, taip ir Viešpats gailingas pasielgė su Marija Magdalena. Jėzaus pamokslai, Jo dieviškoji asmenybė vis smarkiau veikė į nusidėjėlės širdį, kol galų gale iš jos išsiveržė tikros atgailos ašaros.

Žiūrėkime, kokių gražių ypatybių rodo Marijos Magdalenos atgaila.

a. Ji daro atgailą nepaprasta drąsa. Ji eina į pariziejaus namus, kur buvo susirinkę daugybė žmonių ir nepaisydama to, ką jie apie ją manys, puola prie Viešpaties kojų.

b. Ji daro atgailą *nusižeminimus*. Ji puolusi prie Jėzaus kojų, savo ašaromis jas vilgdo, ir savo tuštybės papuošalu plaukais jas šluosto. Ji išpažįsta savo paklydimą ne žodžiais, bet elgesiu.

e. Ji daro atgailą *įstvermingai*. Marija Magdalena jau nebegrižo į savo senąsias nuodėmes, bet visą savo gyvenimą pašventė Dievo tarnybai. Ir šiandien ji garbinama Bažnyčios, kaip šventoji.

3. Tokia privalo būti ir mūsų atgaila. Ir mes neprivalome pasiduoti tuščiajai baimei, bet drąsiai savo paklydimus taisyti. Mes turime nužemintai savo nuodėmes išpažinti prieš Kristaus victininką. Mes turime ne žodžiais, bet darbu ištesėti savo pažadams daugiaus nebenusidėti.

II. PUNKTAS. — Šv. Petro Atgaila.

Šv. Petras sunkiai, labai sunkiai buvo nusidėjęs. Jis užsigynė savo Išganytojo, Geradėjo, Mokytojo. Jis melavo, jis kreivai prisiekė. Judos apaštalo likimas būtų ir jį sutikęs, jei jis Dievo malonės paliestas nebutų ieškojęs gelbėjimosi atgailoje. Kaip gi Šv. Petras daro atgailą?

1. Visųpirma šv. Petras *išeina iš Kaifo kiemo*, kur teko jam nusidėti. Jis bėga nuo tų apystovų, kurios privedė jį prie to, kad

užmiršęs savo karštų pažadėjimų, drįso užsiginti savo Viešpaties.

Taip privalo daryti atgailojanti siela. Ne užtenka vien gailėsčio ašaras lieti, bet reikia vengti progos vėl įkristi į tas pačias nuodėmes. Kitaip vėl nusidėsi. *“Argi gali žmogus paslėpti ugnį užantyje, kad nedegtų jo rubai? Arba vaikščioti po žarijas, kad neiždegtų jo kojos?”* (Patarl. 6, 27. 28).

2. Šv. Petras ne tik tuojaus išėjo iš vietos, kur jam teko sunkiai nusidėti, bet ir *graudžiai verkė*. Nuo šio laiko jis nuolat verkdamo. Šv. Klemensas pasakoja, kad šv. Petras, kiek kartų nakčia išgirdavo gaidį giedant, šokdamo iš lovos ir gaudžiai verkdamo. Ir tik tuomet jis nutilo verkęs, kuomet ant kryžiaus apsiverkė kraujais.

Atgailojanti siela turėtų nuolat su psalmistu kalbėti: *“Dar daugiau apiplauk mane, Viešpatie.”* (Ps. 50).

3. Šv. Petras ne tik bėgo nuo progos nusidėti, ne tik liejo karčias gailėsčio ašaras, bet dar ir *savo paklydimą pilnai atitaisė*.

Šv. Petras tris kartus užsigynė Kristaus. Štai ant Genezaret ežero kranto tris kartus išpažįsta savo meilę ir ištikimybę Kristui (Jo. 21, 15). Šv. Petras buvo viešai išsižadėjęs savo Išganytojo. Ir štai jis viešai Jeruzolimoje liudija minioms apie Kristaus dievybę, nors už tai ir teko jam nukentėti (buti nuplaktam). (Ap. Darb.). Šv. Petras savo užsigynimu papiktino artimą. Ir štai jis dirba nenuilstomai iki pat mirties apaštalaudamas, kad kuodaugiausiai sielų pelnytų Kristui, ir savo darbą baigia kentėtojo mirtimi.

III. PUNKTAS. — Šv. Povilo Atgaila.

1. *Dievo gailėstingumas*. Šv. Povilo atsivertime matome ryškiausiu būdu, kaip Dievas yra gailėstingas nusidėjėliui. Tik pagalvokime, kas gi buvo Saulius tuo laiku, kai Viešpats į jį gailėstingai pažvelgė?

“Saulius dar tebekvėpuodamas kerštais ir užmušimu prieš Viešpaties mokytinius.” Baisia neapykanta Kristui ir Jo Bažnyčiai degė Sauliaus širdis. Jis pats vėliau rašė apie save,

kad buvęs *“piktažodžiautojas ir persekiotojas.”* (1 Tim. 1, 13).

Tos neapykantos vedamas Saulius nepasitenkino vien krikščionių persekiojimu Jeruzolimoje, bet gavęs iš vyriausiųjų kunigų įgaliojimų keliauja į Damaską. Ten jis nori savo neapykantai duoti valios, suimti visus Kristaus vardą išpažįstančius.

Bet kelyje, kai jis rengėsi atlikti didžiausią piktadarybę, umai apšvietė jį šviesa iš dangaus ir jis parblokštas puolė ant žemės ir išgirdo Jėzaus balsą. Už valandėlės persekiotojas Saulius buvo išrinktas iš apaštalas Povilas.

Dievo gailėstingumas, kurs taip aiškiai matomas Povilo atsivertime, tesuramina kiekvieną nusidėjėlį. Tegul niekas nenusimena. Dievo gailėstingumas yra neišsemiamas. *“Kur gausi buvo nuodėmė, ten dar gausesnė buvo malonė.”* (Rom. 5, 20). *“Aš gavau gailėstingumo, — sako pats šv. Povilas — kad manyje pirmame Kristus Jėzus parodytų savo kantrybę busimųjų tikinčiųjų pamokinimui.”* (1 Tim. 1, 16).

2. *Šv. Povilo atgaila*. *“Kas esi, Viešpatie?”* — tai buvo pirmas Sauliaus žodis, kai jis parblokštas ant žemės išgirdo Jėzaus balsą. Koks čia skamba troškimas pažinti Jėzų, gailėstingumo ir išganyto Šaltinį. *“Tai yra amžinas gyvenimas, kad pažintų Tave vieną tikrą Dievą, ir Kurį siuntei, Jėzų Kristų.”* (Mt. 11).

Ir drebėdamas, pažinus visą savo niekšystę, ir stebėdamasis dėl Jėzaus gerumo, Saulius pasirijo už savo kaltes imti bausmę ir tarė: *“Viešpatie, ko nori, kad daryčiau?”*

Pagaliaus Damaskė, per Ananiją, Bažnyčios atstovą gražinama Sauliui ir kuno sveikatą.

Taip ir mes, nusidėję, privalome eiti šv. Povilo pėdomis. Apšviesti ir pajudinti Dievo malonės, pažinę visus savo gyvenimo paklydimus, sudrebėkime, sužadinkime tikrą gailėstį ir pasirijimą daryti tai, ko tik nuo mūsų Viešpats pareikalauja. Pagaliaus nusilenkė prieš Bažnyčios atstovą atlikime gerą išpažintį, priimdami nužemintai atpildą, kokia tik bus mums skiriama. *“Duok, Viešpatie, ką įsakai, ir įsakyk, ką tik nori.”* (Šv. Augustinas).



Ž I E D E L I A I



Maldos Galybė.

Prieš pasaulinį karą ponas Majauskas šeimininkavo nusamdytame dvarelyje — Liubeliuose. Bet štai rugpiučio mėnesyje 1914 m. pakilo baisusis karas. Vokietijos siena nuo jo valdomos ukės buvo visai netoli. Matydamas todėl savo turtui didelį pavojų, p. M. pasiuntė savo žmoną su mažu vaikučiu, Joneliu, į didesnįjį miestą pas josios tėvus, o pats ėmėsi valyti nuo laukų javus. Piauja, kulia javus, stato juos kariuomeni.

Bet štai ir patį p. M. pašaukė kariuomenėn.

Gaisrais liepsnojo visos padangės. Karo aidai, armotų šuviai buvo aiškiausiai girdimi. Nejauku buvo. Mirties pranašai, geležiniai paukščiai, aeroplanai, skrajojo dugzdami dausose ir mėtydami į nekaltus gyventojus visą naikinančią ir padegančią medegą. Tokiose valandose p. M. ruošėsi stoti kariuomenėn.

Prieš išeisiant kariuomenėn jisai vieną tamsią naktį surinko visus savo pinigus apie ketvertą šimtų rublių, sudėjo skrynutėn savo sidabrinius daiktus įdėjo skrynutėn šv. Panelės paveikslą ir atskaitęs du šimtu žingsnių nuo miškelio krašto, paslėpė.

Įsisiubavo karas. Po keletą kartų stumdėsi priešai iš vienos šalies į kitą. Galutinai Lietuva, Lenkija ir net Gudijos dalis pateko į vokiečių rankas. P. Majausko ukė seniai jau buvo valdoma

svetimų. Tiesą sakant, jos niekas nevaldė, nes vokiečiai nšdegino visas trobas, iškirto gretimą mišką.

P. Majauskui kariuomenėje sekėsi. 1918 m. jau kapitono laipsnio pasiekęs, atsidurė jisai tolymame Kaukaze. Dabar kaip kapitoną jį siuntinėjo nuo vieno karo fronto į kitą. iki tol susirašinėdavo su savo nuliudusia žmona, bet padarius bolševikams revoliuciją Rusijoje, neteko ji ir tosios paguodos. Kur p. Majauskas buvo dingęs, — niekas nežinojo.

Sugrįžo vargšė moteriškė į savo tėviškę, apsilankė pirmiau išnuomotoje ukėje. Bet gyventi negalėjo: viskas sunaikinta, sudeginta. Bet dar didesnių ji sielvartų patyrė sužinojus, kad ir josios mylimų tėvelių namai ir visos turtas sunaikintas. O čia ir savo sunelį jau reikia leisti mokslan. Nieko geresnio neišgalvodama, ponia Majauskienė persikėlė gyventi į didelį Vilniaus miestą.

Didelio vargo ir ašarų dieneles jai atėjo. Nors ji nuolatos nuo pat karo pradžios, klaupdavo kas vakaras su savo mažyčiu Joneliu vakarinių poterių kalbėti ir kas rytą vakarą pridėdama vyro intencija švenčiausios Panelės litaniją, bet jau atrodė, kad viskas veltui. Daugelis jau buvo sugrįžę iš bolševistinės Rusijos, daugelis sakėsi matę prieš keletą metų p. Majauską kapitono laipsnyje, bet nei vienas negalėjo

nuliudus!ai moteriškai pasakyti, kur dabar jos mylimas vyras yra. Nuobodžiai jai slinko dienos, nors vilties spindulėlis niekuomet dar jos nebuvo apleidęs.

Kapitonas Majauskas po įvairiausių karo audrų netikėtai papuolė Kolčako armijon. Jisai kartu su kitais kovojo prieš galvažudžius bolševikus. Bet jų armija tapo sumušta. Patsai Majauskas persirėdęs klaidžiojo plačiose Rusijos stepuose, kasdie drebėdamas dėl savo gyvybės. Dideliai suvargęs, išbadėjęs, apiplyšęs galutinai pasiekė jisai Odesą. Šiaip taip prisiprašė ant vieno laivo už tarną. Bet čia jisai nerimavo: nuolatos jis atsimindavo savo gerąją žmoną, savo mažytį Jonelį ir dažnai jį kiti laivo tarnai pastebėdavo apsiašarojusį...

Jo gi žmona, tikrai, vargingai kariavo už buvį. Apsigyveno mažoje virtuvėje trečiame aukšte ir per pažįstamus gavo šioį tokį darbą vienoje didelio miesto bankoje. Bet ir dabar nenustojo maldavusi jį Viešpaties už savo vyrą: kasdie anksti rytą kartu su savo Jonuku užeidavo valandžiukei bažnyčion šv. Mišių išklausty. Kaip jį karštai tuomet maldaudavo Dievo pagelbos, galėjo kiekvienas iš jos ašarų pažinti.

Prabėgo tokio gyvenimo daug karčių dienelių. Bet štai vieną dieną ateina pas ją namų sargas ir praneša, kad policija telefonu teiravusis ar negyvena pas mus P. Majauskienė. Esąs iš Danzigo atvykęs koks ponas Majauskas. Ar nebus tik koks jos giminaitis. Policija todėl kviečia ją atsilankyti nuovadoje.

— Dėkui Tamstai už žinią. Praneškite ponui Majauskui, kad aš ateinu.

Didelis vilties ir netikrumo perimta ji pasiėmė su savim Jonelį ir skubinau nuvyko į policijos nuovadą.

Ir ką ji čia atrado? Sumenkėjusį, sudžiuvusį, panašų daugiau į šešėlį savo mylimą vyrą. Ašarodama apkabino jį savo vyrą, pasveikino. O mažas Jonelis savo tėvelį vos ne vos galėjo pažinti. Visi laimingi sugrįžo į tą palėpęje esančią virtuvėlę.

— Kaip tu sumenkėjęs, — stebėjosi žmona: — vos ant kojų pastovi. —

— Nedyvai. Konstantinopolyje sunkiai sirgau. Surinktais pinigais šiaip taip atvykau į Dancigą, o iš ten elgėtaudamas į Vilnių, kur ir tave radau; bet jau dvi dieni nieko nėsu valgęs. —

Skubinau išvirė žmonelė karštos sriubos ir pavaišino savo išalkusį vyrą.

Kitą dieną po pamaldų bažnyčioje sugrįžę namon, plačiau išsišnekėjo apie pergyventus vargus. Į savo žmonos pastabą, kad ji kasdie su mažu Joneliu meldėsi už jį, dievobaimingas kapitonas atsiliepė: "Aš ir gi labai dažnai meldsčiau, prašydavau Viešpaties, kad Jisai leistų man jumis pamatyti. Bet kad šandie aš dar esu gyvas ir kartu su jumis, tai tik ačiu jusų maldoms. —

* * *

Prabėgo keletas savaičių. P. Majauskas visiškai pasilsėjo, šiek tiek sustiprėjo. Prisiminė jisai savo prieškarinę buveinę.

— Žinai ką, širdyt? Aš ketinu į Lubelius atsilankyti. Gal vėl pradėsime

daugiau savystovį gyvenimą. —

— Brangusis! juk tu žinai: ten viskas sunaikinta, išdeginta, o ir mūsų nuomos laikas seniai jau pasibaigęs. —

— Taip, aš tą žinau, bet visgi širdis mane ten traukte traukia. Gal pavyks kokiu nors būdu tą žemelę įsigyti, ar nusinuomoti. Pasistatysime naujas trobas, ir vėl mums ateis laimės dienos. Aš miesto dumų labai nepažinau.

— Kaip žinai, brangusis. Aš visgi drįstų abejoti, ar tie tavo planai galėtų įvykti. —

— Juk tu neabejodama meldeisi pirmiau už mane ir susilaukiai manęs, kodėl dabar nepasitiki? Geriausia Dievo Apveizda? —

— Tiesą kalbi: Dievas visagalis. Važiuok į Lubelius; matau neatkalbėsiu. —

Rytojaus dieną p. Majauskas jau keliavo į karo sunaikintus Lubelius.

Lubelių savininkas, išvydęs it iš numirusių atsikėlusį Majauską, labai nudžiugo. Kadangi budamas kapitonus rusų kariuomenėje Majauskas išgelbė — kitus to paties savininko dvarelius nuo visiško sunaikinimo, dėkingumo vedinas, savininkas atidavė sudegusius Lubelius Majauskui į pilną ir amžiną nuosavybę. P. Majauskui buvo tai didelio džiaugsmo diena.

Bet štai galutinai atvyko jisai ir į buvusį Lubelių dvarelių. Suspaudė jam širdį trobų degėsiiai it kokiomis replėmis. Nei sodo, nei namų, nei artimojo miško nėra, o jų vietoje riokso griuvė-

sių kruvos; darželiuose išaugusios piktžolės. Tai čia tai ten stiebiasi iš kažin kur atsiradę karklų krumai. Nejaukus tai buvo jam vaizdas. Bet štai prieina prie jo senas ištikimas tarnas-kerdžius. Su ašaromis sveikina jis savo buvusį darbdavį. Ir ilgai paskui senukas pasakojo p. Majauskui apie Lubelių likimą.

— O ar žinai, tėvuk, — atsiliepė Majauskas: — mano pinigai buvo tame miške paslėpti., Aš dar tikiuosi juos rasti. —

— Tuščia viltis! vokiečiai iš visur viską išgraibė: jie nieko mums nepalikė. Ar gi nematai, kad jau nei miškelio nėra: jisai buvo į apkasus virtęs.

— Ką sakai, senuti, tas tiesa; bet atmink, — mano žmona su sunumi savo maldomis man gyvybę išgelbėjo, seną vietą grąžino ir net daugiau — dabar aš Lubelių savininkas, o ne nuomininkas; tai argi negalėjo ta pati malda ir mūsų turtą nuo priešų užslėpti? —

— Dieve duok, — atsiduso senukas. — Galime pažiūrėti. —

Nekantariai abudu nužingsniavo į pamiškį. P. Majauskas atskaitė 200 žingsnių vis lipdamas per išraustas duobes ir apkasus ir sustojo prie vieno apkasos kranto. Iš užsilikusio medžio kelmo pažino jis vietą. Nusileido į apkasą gilyn. Pradėjo kasinėti vieną apkasos šoną. Po keletos minutų pataikė jisai kastuvu į užslėptą dėžutę.

— Štai, žiurėk, tėvuk! Viešpats sugrąžino man mano turtus! Ačiu Dievui! Viskas tvarkoje. Galinga yra pas Dievą nekaltųjų malda, didelė yra maldos jėga. —

X. T. B.



Katalikų Pasaulys



ITALIJA. — Šv. Vincento a Paulo Konserencijų Federacija Romoje kreipėsi į šv. Tėvą, prašydama patiekti dvasiniam tyrimui Frederiko Ozanamo gyvenimą, kuris buvo šitos Federacijos įsteigėju, su tikslu, kad jisai būtų išpažintas palaimintuoju. Jojo darbuotė ir jojo įsteigtoji draugija davė daug gero Kristaus Bažnyčiai.

— Salezijonų vienuolija neseniai Romoje šventė savo misijų įsteigimo 50 metų jubiliejų. Metuose 1875 pirmūtiniai Don Boseo misijonieriai išvyko į Pietinę Ameriką. Iškilnėse dalyvavo daug aukštų svečių, jų tarpe keletas kardinolų, butent: Gasparri, Cagliero, Sbaretti, Bonzano, Lucidi, Galli. Žymiausią prakalbą sakė prof. Sealia, kuris vaizdžiai nušvietė salezijonų misijonierių darbus.

— Sv. Tikybos Plėtimo Kongregacija Romoje įsigijo ant kalno Janikulium naujus rūmus. Čia bus patalpintas Propagandos universitetas ir visos Bažnyčios darbuotės biurai. Senoji vieta, kurioje buvo Propagandos universitetas ir Ispanijos rūmai, nebus parduota; čia bus sutvarkyti visi antraeiliai Bažnyčios biurai.

ISPANIJA. — Pranciškonų vienuolijos Ispanijoje viršininkas kun. Samuelis Eijan išsiuntinėjo į visus Ispanijos ir abiejų Amerikų vienuolynus atsišaukimą, pranešdamas, kad ateinančiais metais garsioje Kompasteloje, kame yra šv. Jokubo Apaštalo kapas, bus pastatytas šv. Pranciškui Asyžiečiui paminklas, nes čia Kompasteloje šv. Pranciškus gyveno ir čia jisai įsteigė pirmutinį savo vienuolyną, iš kurio paeina visi Ispanijos ir Amerikos pranciškonų vienuolynai.

OLANDIJA. — Čia neseniai įvyko olandų katalikų kongresas, pirmininkaujant baronui Van Wijnbergen. Kongrese paaikškėjo katalikų padėtis Olandijoje. Viename tikėtai Haagos mieste iš 360,000 žmonių 100,000 yra katalikų. Pirmiau čia buta tikėtai 4 mažųjų bažnytelių, dabar gi yra 18 ir dar 5 statomos. Kalbant

apie Olandijos kolonijas, paaikškėjo, kad kolonijose yra 130,000 katalikų.

PRANCUZIJA. — Lapkričio mėnesio pradžioje Lyono mieste įvyks katalikų juristų kongresas, kuriame pirmininkaus Prancuzijos primas kardinolas Maurin ir p. M. Guibal, buvęs parlamento atstovas. Kongresas iš eilės bus 42. Šito kongreso obalsis: "Mokykla ir joje laisvai tvarkomas mokslas".

BALKANAI. — Karo metu ir po karo iš Turkijos buvo išvaryta daugybės krikščionių, kurie prisiglaudė kitose Balkanų valstybėse, butent: Graikijoje, Bulgarijoje ir Jugoslavijoje. Įvairios vienuolijos šitose valstybėse nuolat atidarinėja naujas žemasias ir aukštasias mokyklas, priimdami šimtus vaikų, nežiurint kokio jie yra tikėjimo. Ne tikėtai dideliuose miestuose-sostinėse, bet ir miesteliuose pilna mokyklų. Daugiausia pasižymėję šie miestai: Monastyr, Skutari, Patras ir kiti. Šitoji darbuotė neina veltui, kadangi daugelis pravoslavų, lankančių šias katalikų vienuolių mokyklas, grįžta į tikrąjį tikėjimą. Dabar jau yra visur rytinėmis apeigomis pamaldas lankančių vietinių kunigų vienybėje su šv. Sostu, kurie teikia didelės paramos šiame šventosios vienybės darbe. Todėl šitos naujosios mokyklos be apšvietos kartu neša ir vienybę visoms Balkanų krikščioniškoms tautoms su Kristaus Bažnyčia.

MAŽOJI AZIJA. — Šitame krašte yra daug įvairių tautų su įvairiomis krikščionybės atskalomis. Šv. Tėvas susirupino jų likimu, įsteigdamas atskirą Rytų reikalams Kongregaciją. Tai buvo nepaprasta malonė, bet jiniai nebuvo veltui. Jiniai atnešė daug naudos, bet dar be abejo daugiau atneš. Tenka tikėtai pasidžiaugti kokiu greitumu katalikybė plinta tose atskalose. Žinoma, neapsieita iš čia be vargo. Metuose 1896 kraugerys Turkijos sultonas Abd-el-Hamid išteriojo daugelį krikščionių; 1909 kruvinoji Jaunųjų Turkų politika per du metus kraujuose mirkino Cicilijos kraš-

tą; balkanų karo metais labai daug nukentėjo Makedonijos krikščionys; paskutiniaus didžiojo karo metais apie du milijonų krikščionių tapo sunaikinta ugnimi ir kardu arba mirė iš didelio vargo. Badas, tyrų karščiai ir kalnų šalčiai didino jų vargus ir skurdą. Persekiojimai dar nepasibaigė. Bet šitie nuolatiniai kentėjimai, ašaros, kraujo praliejimai, ištremimai nesulaikė Katalikų Bažnyčios pažangos Mažosios Azijos kraštuose. Vienuolijos auga dešimtimis; vietiniai gyventojai turi savo kunigus, atidarė savas tautines seminarijas. Graikai-katalikai Malkitai Syrijoje, Palestinoje ir Aigipte, kaldiečiai Mozule ir sleniuose, siriečiai Mezopotamijoje, armėnai su savo kankiniais, graikai hellenistai katalikai — vienu žodžiu įvairiausios tautos grįžta į Katalikų Bažnyčią. Su jų grįžimu katalikybėn pas juos kyla pažanga, apšvieta, kultūra — visas kraštas įgauna kulturingos išvaizdos. Tai nuopelnas Rytų apeigų Kongregacijos.

ITALIJA. — Seserų Pranciškėčių Marijos Misijonierių vienuolija Romoje šventė savo 50 metų gyvavimo sukaktuves. Į tą suliginamai trumpą laiką vienuolija žymiai išaugo į didelę draugiją, turinčią 183 vienuolynus ir 4,500 vienuolių. Esamieji 53 vienuolynai Europoje yra skaitomi kaip užlaikytojai 130 vienuolynų misijų kraštuose. Šitos vienuolijos darbuotė užima tris šakas: katekizavimas, ligonių bei kudikių priežiūra ir rankų darbas. Vienoje Kinijoje sesers turi 38 vienuolynus, kuriuose daugiausia rūpinasi pamestųjų kudikių gelbėjimu ir auklėjimu. Čia jos savo darbuotę aplaistė savo krauju; metuose 1900 liepos 9 dieną 7 sesers buvo nužudytos. Galima suprasti kokiam pavojuje jos ir šandien tenai randasi, kuomet visoje šalyje siančia dideliausi neramumai.

PRANCUZIJA. — Lapkričio mėnesio 26, 27 ir 28 dienomis Paryžiuje, pirmininkaujant J. E. Kardinolui Dubois, įvyks pašaukimų auklėjimo į dvasinį luomą kongresas. Šito svarbaus kongreso bus sekanti programa: “Da-

bartinis dvasinio pašaukimo auklėjimo stovis Prancuzijoje” skaitys kun. Dassonville; “Kaip interesuojasi viešoji nuomonė dvasinio pašaukimų auklėjimo” — p. Goyau; “Kokia turi būti jaunikaičio nuomonė apie kunigystę” — kan. Petit de Julleville; “Kas jaunikaičiui reikalinga žinoti prieš stojimą į dvasinį luomą” — kun. Lieutier; “Pašaukimo esmė” — kun. Delbrel; “Pašaukimų auklėjimas” — kan. Verdier; “Šeimynos ir kunigystės vairininkas” — p. Guiraud; “Malda už kunigus” — kan. Theillier; “Dvasinės darbuotės asmens” — kan. Loutil; “Kaip organizuoti ir padaryti gyvų pašaukimų auklėjimą” — kan. Millot; “Motinos ir kunigystė” — kun. Louis; ir “Ką gali pagelbėti jaunos mergaitės pašaukimų auklėjime” — kun. Fillion. Pirmoje kongreso dienoje Sulpicijonų bažnyčioje pasakys pamokslą Blois vyskupas Audollent, antroje dienoje šv. Mikalojaus bažnyčioje — Meaux vyskupas Gaillard ir trečioje dienoje — užbaigimui kun Samson Notre-Dame katedroje.

ITALIJA. — Vietinė valdžia buvo paskyrusi komisiją, kuri įstirtų Bažnyčios Teisių reikalavimus, kurie paliečia valstybės įstatymus. Šitoji komisija, padariusi savo tyrinėjimus, pasiūlė Italijos valdžiai sutiekti visoms vienuolijoms juridinio asmens teisę. Šitoji teisė teikiama toms vienuolijoms, kurios rūpinasi Dievo žodžio skelbimu, švietimo reikalais, ligonių prižiūrėjimu, misijų ruošimu ir kitais panašiais visuomenei naudingais dalykais. Toji teisė bus atšaukta, jeigu vienuolija savo darbuote kenktų valstybei. Bet ir tuomet nusavinti prakaltusios vienuolijos turtai yra atiduodami kitai panašiai įstaigai bet bažnytinei, ne valstybinei.

Šitas įstatymas teikia liuosybės ir visų vienuolių generalinėms įstaigoms, apsigyvenusioms Romoje. Visi toki namai paliuosuoti su jų visais įnamiais nuo valstybinės kontrolės. Dabar gyvuojančios teisės, kaip nepripažinimas vienuolijoms juridinio asmens teisės, exequatur ir placet, bus panaikintos.



Lietuvos Žinios



Atsisakė pirmininkauti derybose su lenkais. Lietuvos delegacijos pirmininkas p. Sidzikauskas, vedęs žinomas derybas su lenkais Kopenhagoje, atsistatydino iš šių pareigų.

Suėmė begabenant komunistinę literatūrą. Rugsėjo 14 naktį politinė policija sulaukė 4 asmenis, kurie gabeno iš Kauno į Šiaulius daug komunistinės literatūros, tarpe kurios ir pundą atsišaukimų į socialdemokratų partiją. Sulaukyti asmenys visi žydai.

Futbolo rungtynės. Rugsėjo 20 d. įvykusios Rygoj tarpvalstybinės Lietuva—Latvijos futbolo rungtynės baigėsi 2:2.

Daugiau mirė. Statistikos biuro žiniomis, per šių metų 7 mėn. visoj Lietuvoj mirė 10,154 žm., tuo tarpu kai per tą pat 1924 m. laiką mirė 9927 žmonės.

Bėga išėiviai. Gauta žinių, kad šeši lietuviai darbininkai iš išsiųstos partijos į Prancūziją, negalėdami pakęsti ten darbo sąlygų, sulaužė pasirašytus kontraktus pabėgo. Del tos pat priežasties laukiama masinių bėgimų.

Antrą kartą žydi alyvos. Rutėnų kaime, Ukmergės apskrity šiemet antrą kartą žydi alyvos. Pažvelgus į kitus medžius pageltonasusiais lapais ir į žaliais lapais žydinčius alyvų krumus gauni ryškiausį kontrastą, tarsi tyčia parodyta kartu ruduo ir pavasaris.

Stato margarino fabriką. Danai pirko Klaipėdos krašte Klemenhofo dvarą, kuriame jie stato fabriką margariniui (dirbtiniems augalų riebalams) gaminti.

Lietuvos lakunų nelaimė. Rugs. 21 d. iš Kauno aerodromo išlėkė du Lietuvos aviacijos lakunai leit. Miltakis ir puskar. Eidrikis. Jiems buvo įsakyta pakilus 6000 metrų aukštumo padaryti mokomuosius lekiojimus. Pakilę lakunai tą dieną negrįžo. Vėliau sužinota, kad jiems pakilus 6000 met. aukštumo išsibaigė benzinas ir del to turėjo jie nusileisti. Nesant atitinkamų prietaisų lakunai manė, kad jie yra viršuje Kauno ir pradėjo lėistis, tačiau tuo laiku vėjas orlaivį buvo nunešęs toli į rytus

ir jis nusileido ties Vilnium, kur lakunus ir orlaivį apsupo daugybė lenkų kariuomenės. Ištarę lakunus lenkai uždarė į kalėjimą.

Statys A. Vireliūnui paminklą. Kaune yra susitvėręs komitetas, kuris renka aukas paminklą statyti visarą mirusiam Palangoje žinomam rašytojui ir kalbininkui Antanui Vireliūnui. Aukas siųsti prel. A. Dambrauskui, kalbamojo komiteto pirmininkui, Kaune, šv. Kazimiero Draugijoje.

500 litų banknotai šiomis dienomis pasirodys apyvartoje. Banknoto didumas 19,8x9,2 cm. Priešakinė pusė rožinės spalvos, atvirkščioji pakraščiuose žalia, į vidurį — gelsva.

Karininkai važiuoja į užsienį mokytis. Prancūzijoje, eiti aukštuosius karo mokslus važiuoja 9 karininkai, Čekoslovakijoje — 1 ir Bulgarijoje — 1.

Išvažiuo jurininkai užsienin mokytis. Rugsėjo 25 d. iš Kauno išvažiuo į Suomiją technikos mokyklos mokyklos jurininkų skyriaus 14 mokinių. Iš ten jie Suomij mokomaisiais laivais keliaus aplink pasaulį jurų praktikai atlikti.

Atpigo cukrus. Vietos rinkoj truputį nukrito cukraus urbo kaina. Smulkaus cukraus 100 kilogramų kainuoja 120 litų. Netaip senai mokėta iki 126 litų.

Vėl susekė lenkų šnipą. Rugsėjo 24 d. Klaipėdoj politinė policija sulaukė lenkų šnipą, Rumunijos pilietį Bernard Reichmanfis, kuris pravažiuodamas tranzito budu per Lietuvą rinko lenkų žvalgybai šnipus Lietuvoje.

Užklupo komunistų susirinkimą. Ruggiūčio gale netoli Kauno, Vilijos pakrantėj buvo užkluptas komunistų susirinkimas. Iš tardymo paaiškėjo, kad tai buvęs Lietuvos komunistų partijos veikėjų pasitarimas. Pas suimtuosius rasta daug komunistinės literatūros. Suimtųjų tarpe yra ir Rokiškio komunistų byloje ieškomas Sprindys, baigęs Maskvoje agitatorių kursus.

MUSŲ DARBAI

MARIAN HILLS, ILL. Atsilankusiems į Marian Hills tėvų Marijonų Naujokyną visa apielinkė daro labai malonaus įspūdžio. Čia žmogus jautiesi it butum patekęs Lietuvon. Bet vieną dalyką tenai pastebėjau, kurį norėčiau per "Laivą" Jums pranešti.

Tame Marijonų Naujokyne, kuris yra pati pradžia busimai bernaičių Kolegijai, jų kopytėlėje nėra stacijų, Kryžiaus Kelių. Man tai Vedėjui pastebėjus, jisai man pasakė: mielai noru įsitaisyti jeigu tik kaip nors sudarytume trejetą šimtų dolerių tam tikslui. Tuom tarpu turime pakentėti, nes patys neišsigalime, o geradarių kol kas nesusilaukėme mums Kryžiaus Kelių įtaisyti.

Ką čia ir sakyti. Pats savo akimis mačiau, kad jiems sunki pradžia. Neturi nei piano, nei radio, nei prieš namą šv. Panelės stovylos, kaip buvo pernai metais projektuojama. Manychiau,

kad mums artimesniems prie Marijonų vertėtų tuo pasirūpinti ir su Naujokų Vedėju pasitarus, reikalingus jiems daiktelius įtaisyti. Naujokų Vedėjo adresas: Rev. C. Matulaitis, Marian Hills College, Hinsdale, Ill.

Alfonsas Pilypas.

MONTELLO, MASS. Smagu pasigirti mums prieš kaimynus su savo uoliu darbuotoju ir dvasios vadu gerb. kun. klebonu J. Švagždžiu. Jam atvykus visos parapijos veikimas iš naujo atgijo. Kur tik svarbesnis reikalas, kaip spaudos platinimas, idejinių įstaigų remimas ir t. t., — visur uoliai prisideda ir gerb. klebonas J. Švagždys. Užtat parapijonai savo dvasios vadą myli. Surodžią parapijos pikniką kas gyvas parėmė.

Vienybėje su savo gerb. dvasios vadu pergalėsime visas kliutis. *J. P.*

MARIJONŲ KOLEGIJOS REMĖJAI.

Labai malonu mums pažymėti, kad Marijonų Kolegijos reikalas vis platesnių išėivijos sluoksnių suprantamas ir atjaučiamas. Prie tos bernaičių Kolegijos Remėjų rašosi visi, kuriems tik arčiau tas dalykas paaiškėja. Kiekvienos savaitės "Laive" vis naujų ir naujų Remėjų gaunama. Už teikiamą Bernaičių Kolegijai paramą Remėjų Centras nuoširdžiai dėkoja.

Bet čia norėtume atkreipti gerb. nuolatinių Remėjų dėmesį dar į vieną dalyką.

Kai kurie geraširdžiai žmonės užsirašė į Remėjus, bet tuom tarpu su savimi pinigų neturėję, neužsimokėjo. "Laivas" jiems lygiai ėjo kaip ir užsimokėjusiems. "Laivo" administracija išsiuntinėjo jiems paraginimus užsimokėti už praėjusį laiką ir toliau stoti kitiems metams į Remėjų skaičių. Jų daugumas į tuos paraginimus atsiliepė, bet dalis apie 30 dar tyli.

Taigi šiuomi gerbiamiems Remėjams primename, kad kas iki šiol nesuskubo užsimokėti, lai pasiskubina. Nes dabar išcina ne kad jie Kolegiją ir "Laivą" remia, bet "Laivas" juos.

Butų gera, jeigu rudens metu visi Kolegijos Remėjai bent po vieną naują Remėją gautų. Tas Tamstoms nesunku padaryti, o Kolegijai butų žymi parama.

Į nuolatinius Kolegijos Remėjus įsirašė:
IŠ BALTIMORE, MD..

J. JOSEFIENĖ	\$3.00
M. SERNACKIENĖ	\$3.00
A. NAVICKAITĖ	\$3.00
O. MATILIONIUTĖ	\$3.00
M. DULSKIENĖ	\$3.00

Nuoširdžiai ačiū visoms gerb. Remėjoms už Kolegijai teikiamą paramą, o p-nei Giedrienei už patarnavimą susirašant su Remėjų Centru.

Remėjų Centras.

Klausimai ir Atsakymai

“Laivo” Kaina.

KLAUSIMAS. Prašau “L.” redakcijos man pranešti, kiek kainuoja išrašyti Lietuvos giminėms “Laivas” visiems metams?

“L.” sk. J. Kirmilas, Worcester, Mass.

ATSAKYMAS. “Laivas” kaip Amerikoje, taip ir Lietuvos siunčiamas kainuoja tik du doleriu. Labai dailiai Tams-ta pasielgei išrašydamas savo pažįstamiems Lietuvos “Laivą.” Tikrai, Tams-tai du doleriai nebuvo labai sunku už “Laivą” užmokėti, o Lietuvoje Tamstos pažįstami gaudami kas savaitę “Laivą” su pagarba minės Sveiko vardą ir daug kartų padėkos.

I Vienuolius.

KLAUSIMAS. Esu jau pagyvenęs vyras, amatninkas. Norėčiau stoti pas Marijonus į brolius. Tik nežinau, kaip man tas padaryti, nes savo gyvenimo dienas malonėčiau baigti Lietuvoje. Prašau paptarti.

“L.” skait. J. N. iš Lowell, Mass.

ATSAKYMAS. Tamstai patogiausia būtų kreiptis tuo reikalu į Mariampolės Vienuolyno vyresnįjį kun. P. Andziulį. Praneškite jam, kiek turite metų, kokį amatą, ar mokslą žinote, kodėl norite įstoti į vienuolyną, ar neturite pareigos šelp-ti ko nors.

Gavęs tas žinias kun. P. Andziulis galės tuomet aiškiau pranešti, ar priima į brolius, ar ne. Užadresuokite jam taip: Europe — Lithuania J. M. Kwon. P. And-

ziulis, Marijonų Vienuolyno Vyresnysis, Mariampolė.

Nepamirškite savo adreso paduoti, kad žinotų kam atsakyti.

Katalikas pas Protestonus.

KLAUSIMAS. Ar yra nuodėmė katalikui žmogui, jeigu jisai įeis į kokios nors protestonų atskalos maldos namą pasižiūrėti ir ten kartu su esančiais melsis? “L.” sk. B. Stelnonis iš Kalkaska, Mich.

ATSAKYMAS. Katalikui žmogui nederia lankytis protestantų atskalos maldos name, nes jo apsilankymas gali silpnesnius tikėjime papiktinti. Jeigu to pavojaus nėra, apsilankęs tik taip sau pasižiūrėti, nuodėmės neturi.

Bet katalikas žmogus klaidatikių pamaldose dalyvauti negali. Katalikų Bažnyčia tokį baudžia kaipo įtartą klaidatikystėje (Žr. kanonai: 1258, par. 1; 2316).

Kas Bažnyčios neklauso, tas nusideda.

Kunigas pas ligonį.

KLAUSIMAS. Ar gali kunigas kalbėti su kitais žmonėmis eidamas pas ligonį?

ATSAKYMAS. Butiname reikale gali. Kartais taip susidaro apystovos, kad nepaklauses kur gyvena ligonis, ar minėtame name gyvena ieškomas asmuo, negalima apsieiti.

Biaurus pasielgimas.

KLAUSIMAS. Aš žinau vieną moterį,

704

L A I V A S

kuri dažnai eina į bažnyčią, kasdien prieš šv. Sakramentų, o jos pasieligimas tikrai yra bjaurus. Skaito bedieviškus laikraščius, kalba prieš kunigus, prieš katalikų žmones ir tikėjimą, o save lygina prieš šventųjų ir net prieš Kristaus. Pasakykite, ko jai truksta ir ar ji tikrai šventa?

“L.” skait. J. J. iš Roseland, Ill.

ATSAKYMAS. Reikia tos vargšės moterėlės tikrai pasigailėti: ji bedievių raštų prisiskaičius, pamišo ir daro nežinodama, ką ji daro. Ne veltui sakoma, su kuo sutapsi, tokis pats patapsi. Duokite tai moterėi į rankas katalikišką laikraštį ir gerą knygą, gal dar pasveiks.

AUKSINĖ GYVENIMO SAULĖLEIDA



Dauguma mūsų kostumerių rašo mums, kad jie jie turėdami po septynias dešimtis ir aštuoniasdešimtis metų šiandien gėrįsi savo auksiniu amžium taip, kaip visi kiti gėrįsi auksine saulėleida po tobulai dienai, tai tikrai dėka TRINER'S BITTER VYNUL. Jie turi didelį pasitikėjimą šiuo vaistu ir tą pasitikėjimą paliks savo vaikams. Štai ką vienas iš mūsų kostumerių rašo:

“Mano tėvo viduriai buvo blogame padėjime, bet jam pradėjus vartoti TRINER'S BITTER VYNĄ, tuojaus jo viduriai pasitaisė.” Mr. Matt Molek iš Silberbow, Mont. Panašių laiškų mes gauname kasdieną.

Pasitenkę kostumeriai, tai JOSEPH TRINER KOMPANIJOS Chicago, Ill. didelis pasididžiavimas. TRINER'S BITTER VYNAS po 34 metų savo populiariskumo užima pirmą vietą beveik visose šeimynose. Jis yra geriausias vaistas nuo galvos skandėjimo, blogo apetito, negrumuliavimo, neriškumo ir kitų vidurinių ligų.

Visuomet turėk butelį savo namuose!

(Apgr.).

Telefonas Canal 7233

PETRAS CIBULSKIS
Maliavojimo Kontraktorius

DAŽŲ IR POPIEROS
KRAUTUVĖ

2338 So. Leavitt Str., Chicago, Ill.

NOREDAMI Pirkti, Parduoti Ar Mainyti
Visados Kreipkitės Pas Mus. Tas Jums Bus
Ant Naudos.

S. L. FABIONAS CO.

INVESTMENTS REAL ESTATE
INSURANCE

809 W. 25th Str., Chicago, Ill.

Tel. Boulevard 0611 ir 0774

Padarom Pirkimo ir Pardavimo Raštus.

Pasekmingai siunčiam pinigų ir
Parduotam Laivakortes.